

Arrest

nr. 85 404 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Bantu te zijn. U werd op 4 april 1982 geboren te Mendankwe, en woonde uw hele leven in Mendankwe bij uw moeder. Op 10 oktober 2010 overleed uw vader, (A.A.N.). Hij was een fon in de gemeente van Batcham. In april 2011 kwamen verwanten van uw overleden vader u opzoeken in Mendankwe om u te zeggen dat u uw vader moest opvolgen als een lagere fon in Batcham. U weigerde. De verwanten zeiden u dat ze zouden terugkomen in augustus 2011 en dat u tegen dan uw beslissing moest genomen hebben. Na dit bezoek, ging u naar de politie om hen over uw zaak in te lichten, maar u werd er niet geholpen. Toen dezelfde verwanten in augustus 2011 terugkwamen, weigerde u opnieuw met hen mee te gaan naar Batcham, alwaar u uw vader diende op te volgen. De verwanten zeiden u dan dat u toch op zijn minst moest meekomen om het graf van uw vader te bezoeken, een voorstel waar u op inging. Toen u in

Batcham aankwam bleek dit een list te zijn geweest en drongen ze opnieuw bij u aan om uw vader op te volgen. U bleef weigeren en u werd opgesloten in het paleis van uw overleden vader. In september 2011 bracht men u naar het paleis van de hoofd-fon van Batcham, alwaar u werd opgesloten gedurende een viertal maanden, en mishandeld werd. Op zaterdag 17 december 2011 wist u uit het paleis te ontsnappen, dankzij de hulp van een van de wachters. Nadat u was ontsnapt uit het paleis te Batcham, ging u per bus naar Mbouda, alwaar uw moeder en uw nonkel u opwachtten. Samen met hen nam u de bus naar Douala, waar u een smokkelaar ontmoette. Deze laatste organiseerde uw reis en u vertrok samen met hem op 17 december 2011 per vliegtuig naar België. U kwam in België aan op 18 december 2011 en vroeg er asiel aan op 20 december 2011.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkele incoherente verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten.

U verklaarde dat uw moeder, vooraleer u ontsnapte uit het paleis te Batcham, 'iets' met een van de wachters van het paleis geregeld had, opdat u zou kunnen ontsnappen, en daarvoor reeds met uw nonkel had afgesproken, die contact zocht met de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde eveneens dat u, op de dag waarop u bloedde, u deze wachter overtuigde uw moeder in te lichten en dat deze zo de communicatie met uw moeder aanging (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wie de bewaker dan wel is, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom die bewaker u geholpen heeft, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe uw moeder in contact is gekomen met deze bewaker, verklaarde u daarover niet met uw moeder te hebben gepraat. **U verklaarde eveneens dat u niet weet hoe uw moeder communiceerde met deze bewaker, en voegde eraan toe dat de regeling misschien was getroffen door uw nonkel** (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of deze bewaker u iets heeft gezegd, met betrekking tot wie de regeling had getroffen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaart later opnieuw dat u niet weet of deze bewaker een afspraak had met uw moeder en dat uw moeder u niet heeft gezegd hoe het gebeurd is (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaarde dat, op de dag van uw ontsnapping, deze bewaker u had gezegd dat u misschien kon weggaan op dezelfde dag en dat, als u gesnapt zou worden tijdens uw ontsnapping, u aan niemand mocht zeggen wie u geholpen had en wie u de weg in het paleis had uitgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Op een later moment herhaalt u dat de bewaker gewoon zei dat u misschien vandaag zou vertrekken en dat u nooit iets mocht zeggen over wie u had geholpen in het geval u tijdens uw ontsnapping zou worden gesnapt (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde na uw ontsnapping de bus te hebben genomen naar Mbouda, waar uw moeder en uw nonkel u opwachtten in Mbouda park (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of men u had gefouilleerd wanneer u opgesloten was, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat men u alle kleren had uitgedaan en u enkel nog een kleine short droeg (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe u dan de bus, die u na uw ontsnapping richting Mbouda nam, betaald had, verklaarde u dat u deze niet had betaald, u deze bus had doen stoppen op de weg en u hen gewoon zei dat u naar Mbouda moest. U voegt er plots aan toe dat de bewaker u had gezegd naar Mbouda park te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Verduidelikend gevraagd of de bewaker u vertelde dat uw moeder daar zou zijn, verklaarde u dat hij had gezegd dat u niets over hem mocht zeggen en dat hij u gewoon zei dat mensen u zouden opwachten in Mbouda park, dat hij dus duidelijk met uw moeder had gepraat, dat hij ook wist wanneer de bussen naar Mbouda vertrekken en dat hij dus wist dat, wanneer u toen ontsnapte, u deze bus zou kunnen nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.18).

Gelet op de tegenstrijdigheden, incoherenties en de wijze waarop u uw verklaringen wijzigt naargelang de u gestelde vragen, onder andere met betrekking tot de rol die uw moeder hierin al dan niet zou gespeeld hebben, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen fundamenteel ondermijnd wordt. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent uw opsluiting en ontsnapping uit het paleis te Batcham.

Verder kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de hoofd-fon van Batcham.

U verklaarde dat uw vader een lagere fon was in Batcham, en dat u weigerde deze op te volgen. U verklaarde eveneens dat, wanneer lagere fons problemen hebben, deze zich richten naar de hogere fon. Omwille van uw weigering uw vader op te volgen, zo verklaarde u, namen ze u mee naar de hogere fon in Batcham, in wiens paleis u werd opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd

hoelang u daar werd opgesloten, antwoordde u dat dit vanaf september was, tot uw ontsnapping in december (zie gehoorverslag CGVS, p.15). **Gevraagd naar de naam van deze hoofd-fon te Batcham, antwoordde u dat deze Sonkwa heette. Gevraagd of deze nog steeds hoofd-fon is in Batcham, antwoordde u bevestigend** (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U herhaalde op een later moment dat ze u brachten naar het paleis van de hoofd-fon te Batcham (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Wanneer u op een later moment, ter bevestiging, **opnieuw gevraagd werd wie nu de superieure chef is te Batcham, herhaalde u dat deze Sonkwa is. Gevraagd of deze hoofd-fon was op het moment dat u daar was, antwoordde u bevestigend** (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt **dat de vorige hoofd-fon van Batcham inderdaad Sonkwa heette, voluit Sonkwa Tatang Francis Hervé, en dat deze overleed in verdachte omstandigheden op 18 december 2007.** Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat, **sinds het verdachte overlijden van hoofd-fon Sonkwa te Batcham, er tot op de dag van vandaag geen nieuwe hoofd-fon is aangeduid,** gezien er nog steeds geen klaarheid bestaat omtrent de omstandigheden van zijn overlijden (zie documentatie in administratief dossier).

De ontegensprekelijke tegenstrijdigheid tussen deze informatie en de door u afgelegde verklaringen omtrent de hoofd-fon van Batcham, en uw verblijf in zijn paleis gedurende een viertal maanden, doet de reeds aangetaste geloofwaardigheid, van de door u afgelegde verklaringen omtrent uw opsluiting, volledig teniet.

Daarnaast legde u nog een aantal verklaringen af die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder bevestigen

U verklaarde dat u weigerde uw vader op te volgen omdat u een 'born-again' christen bent, dat u geen twee meesters tegelijk kunt dienen, en dat u nooit uw geloof zou opgeven voor traditie (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaarde dat u uw vader zijn lijk zou moeten opgraven, zijn schedel afsnijden en deze aanbidden (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of u de 'problemen met uw geloof' kunt preciseren, en of chef-zijn verboden is volgens het christendom, verklaarde u dat u in één god gelooft, dat u geen idolen aanbidt en dat u geen lijken wilt opgraven om die dan te bewaren (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd wanneer u het wist van de schedel van uw vader, antwoordde u dat dit pas in het dorp was, toen ze u poogden te overtuigen en u de tradities werden uitgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Verduidelikend gesteld dat u toch reeds om uw geloof weigerde toen ze u de eerste maal kwamen halen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u **dat u niet op die uitleg wachtte om te weigeren uw vader op te volgen, omdat u toen al wist dat god dienen en de traditie dienen twee dingen zijn die niet rijmen.** Wanneer u daarop geconfronteerd wordt met het feit dat een chef een administratieve autoriteit is, en u gevraagd wordt dat dat op zich toch niet tegen het geloof is, antwoordt u dat **dit inderdaad niet zo is, maar dat de traditie inhoudt dat er schedels worden opgegraven en dat u deze traditie toch nooit zou kunnen veranderen en dat het dus redelijk was om niet te starten en nadien ertegen te zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p.22). **Uw verklaringen omtrent de redenen, met betrekking tot uw geloofsovertuiging, waarom u de opvolging van uw vader weigerde, zijn niet coherent.**

Gevraagd of u werd gevraagd naar uw politieke voorkeur toen men wou dat u chef werd, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze dat pas kunnen vragen, eens u de troon bestegen had (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Gevraagd of men u om identiteitsdocumenten of een geboortecertificaat heeft gevraagd, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat daarvoor geen documenten nodig zijn en dat het zo niet werkt in de dorpen in Afrika (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Gevraagd waarom men in Batcham een opvolger zou willen die vreemd is aan de streek en het dorp, en zelf niet eens de titel wilt aanvaarden, verklaarde u dat er enkel iemand anders gekozen zou kunnen worden indien de overleden fon geen mannelijke kinderen heeft. Gevraagd of het geen mogelijkheid was dat men u als incompetent beoordeelt om uw vader op te volgen, antwoordde u dat in Afrika, zelfs al was u analfabeet, u dan nog uw vader zou moeten opvolgen (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd of een verandering in de opvolgingslijn dan niet meer voor de hand liggend was, verklaart u dat niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat alvorens de aanstelling van een nieuwe chef wordt goedgekeurd, een dossier wordt opgestuurd naar de centrale autoriteiten, bevattende, onder meer, een kopie van het geboortecertificaat van de nieuwe aan te stellen chef (zie documentatie in administratief dossier). Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de politieke overtuiging van de kandidaat-chef van invloed is voor het bestijgen van de troon, en dat de administratieve autoriteiten de lokale beslissingen kunnen vernietigen en een kandidaat aanduiden van wie geloofd wordt dat hij de belangen van de autoriteiten beter dient (zie documentatie in administratief dossier). Verder blijkt dat, wettelijk gezien, het niet automatisch zo is dat de titel van chef wordt overgedragen van vader op zoon maar dit zo is, **tenzij wanneer de zoon incompetent is** (zie documentatie in administratief dossier). Het feit dat u blijkbaar van al deze bepalingen niet op de hoogte bent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde uw identiteitskaart in Kameroen te zijn verloren op de dag waarop u Kameroen verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op een later moment verklaarde u dan weer uw identiteitskaart te zijn verloren wanneer ze u uitkleedden, dat u het toen verloren heeft en dat u niet weet waar en hoe (zie gehoorverslag CGVS, p.18).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen en bijgevolg evenmin aan de door u beweerde vervolgingsfeiten. Derhalve maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Deze betreffen enkel uw geboortecertificaat en identiteitskaart uit Kameroen, en uw diploma van uw leraarsopleiding. Deze worden niet in twijfel getrokken, maar hebben verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen.

2.1.1. Verzoeker beroept zich in hoofddorde op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat zijn verklaringen over zijn ontsnapping incoherent zijn en stelt uitvoerig de details van zijn ontsnapping te hebben beschreven. Verzoeker citeert zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en wijst erop dat hij tijdens zijn gevangenschap geen rechtstreeks contact had met zijn moeder. De bewaker nam contact op met zijn moeder en hij vernam slechts achteraf dat zijn moeder de hulp van zijn nonkel inriep om een smokkelaar te vinden. Hij vermeldde de betrokkenheid van zijn nonkel van bij de aanvang van het gehoor. Tijdens zijn gevangenschap ging hij ervan uit dat zijn moeder alles regelde. Aangezien hij geen rechtstreeks contact had met zijn moeder, is het logisch dat hij niet weet met wie de bewaker uiteindelijk een deal sloot. De bewaker zei hierover niets en wilde begrijpelijkwijze niet dat verzoeker diens betrokkenheid bij zijn ontsnapping verraadde. De bewaker vertelde verzoeker dat deze de bus naar Mbouda moest nemen en daar zou worden opgewacht.

Verweerder formuleert volgens verzoeker onterecht bedenkingen bij zijn verklaringen over de hoofdfon van Batcham. Hij geeft aan dat de inwoners nog steeds spreken over Sonkwa als hun hoofdfon, zelfs na diens dood, en dit omdat er sindsdien geen nieuwe hoofdfon werd aangeduid. Gelet op de culturele achtergrond is zijn antwoord correct.

Inzake de redenen waarom hij zijn vader niet wilde opvolgen verwees verzoeker naar de onverenigbaarheid van zijn geloof en de traditie. Hij citeert zijn verklaringen bij het CGVS, benadrukt dat hij meermaals herhaalde dat hij nadien werd ingelicht over de traditie en stelt dat zijn weerstand bijgevolg alleen maar groter werd.

Waar hem wordt verweten dat zijn verklaringen over de opvolgingsprocedure onjuist zijn, citeert verzoeker een aantal passages uit de informatie in het administratief dossier en stelt hij dat de bronnen van verweerder zijn verhaal bevestigen inzake de praktijken waarvan hij slachtoffer werd. Het dossier bevat tevens informatie over de gevolgen van een weigering van opvolging, vooral in West-Kameroen. Verzoeker verklaarde dat hij naar de politie ging doch dat deze weigerde tussen te komen omdat de wet geen uitstaans heeft met de traditie, hetgeen eveneens wordt bevestigd in de informatie in het administratief dossier. Verzoeker stelt onder verwijzing naar deze informatie dat de zoon zijn vader opvolgt als chieft en dat dit slechts in zeer zeldzame gevallen, waarin de zoon werkelijk onbekwaam is, dit principe niet geldt. Dit komt bijna nooit voor en dat verklaart verzoekers gezegden. De opvolging wordt geregeld door hooggeplaatsten in geheime genootschappen en verzoeker was niet bij de beslissing tot zijn benoeming betrokken. De consultaties en de uiteindelijke beslissing waren reeds

volbracht voordat hij voor de eerste maal werd benaderd. Hij nam dus niet deel aan de gesprekken en de hieraan verbonden formaliteiten.

Verzoeker concludeert dat zijn verklaringen coherent en samenhangend zijn, dat deze niet in strijd zijn met de informatie en dat hij een verklaring heeft gegeven voor de zogezegde discrepanties. Hij verwijst nog naar paragrafen 204 en 205 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de Raad van State en betoogt dat het voordeel van de twijfel aan hem moet worden toegekend.

In tweede instantie moet volgens verzoeker worden onderzocht of zijn asielrelaas ressorteert onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij citeert artikel 1 van voornoemd verdrag, artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet en rechtsleer van UNHCR over het begrip 'sociale groep' en betoogt dat zijn vrees voldoet aan de toepassingscriteria van het Verdrag van Genève. Voorts haalt hij rechtspraak aan van de RvV waaruit blijkt dat zijn vrees actueel moet zijn en stelt hij dat het vanzelfsprekend is dat zijn vrees, gelet op de oorzaak van zijn vervolging, nog actueel is. Verzoeker benadrukt dat hij in het verleden reeds werd blootgesteld aan ernstige vervolgingsdaden die ressorteren onder het Verdrag van Genève, meer bepaald aan ernstige mishandelingen en lange opsluiting. Hij verwijst naar rechtspraak van de RvV en de kwalificatierichtlijn van 2004/83, stelt dat in het verleden ondergane vervolgingen een aanwijzing vormen voor toekomstige vervolging en voert aan dat het bijgevolg aan verweerder is om aan te tonen dat zulke vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen. Hij verwijst verder naar de onmogelijkheid om bescherming te krijgen, gelet op de weigering van de politie om hem hulp te verlenen die wordt bevestigd door de informatie in het administratief dossier. Bijgevolg beantwoordt hij aan de criteria in artikel 1 van het Verdrag van Genève en moet hij als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat de hoger ontwikkelde argumentatie erop wijst dat hij bij een terugkeer een willekeurige behandeling of bestraffing zal ondergaan, alsmede dat tegen dit risico geen bescherming kan worden geboden.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De RvV moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de RvV zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij België is binnengekomen op 18 december 2011 (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.35). Dat verzoeker reeds sedert 18 december 2011 in België verblijft, blijkt tevens uit het 'Administratief verslag vreemdelingencontrole' dat op 20 december 2011 door de Federale Politie werd opgesteld naar aanleiding van een vervoerscontrole door de MIVB (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker heeft echter slechts asiel aangevraagd op 20 januari 2012 (administratief dossier, stuk 10). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen doch gedurende meer dan een maand talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker legde, daar waar hij slechts bij machte was om een kopie van zijn identiteitskaart neer te leggen, verder tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn originele identiteitskaart. Aanvankelijk stelde hij immers duidelijk dat hij zijn identiteitskaart verloor toen hij op de vlucht was en gaf hij daarbij aan: "(...) *ik verloor het op de dag dat ik Kameroen verliet*" (administratief dossier, stuk 4, p.10). Even verder verklaarde verzoeker echter dat hij zijn identiteitskaart bij zich had wanneer hij naar Batcham ging en beweerde hij dat hij deze zou hebben verloren wanneer hij in het kader van zijn opsluiting in september 2011 zou zijn uitgekleded en gefouilleerd (*ibid.*, p.15, 18). Dat hij het verlies van zijn identiteitskaart de ene maal situeert tijdens zijn vlucht uit zijn land en op de dag van zijn vertrek uit Kameroen doch dit de andere maal kadert in zijn asielrelaas en meer bepaald situeert tijdens zijn uitkleding en fouillering naar aanleiding van zijn opsluiting, vormt een negatieve indicatie voor zowel zijn algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van bewijs bij ter staving van het door hem aangevoerde asielrelaas. Zo staat hij op generlei wijze dat zijn vader één van de lokale chiefs van Batcham zou zijn geweest. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij ter ondersteuning van diens beweerde overlijden op 10 oktober 2010. Het behoort aan verzoeker om, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, *in concreto* de functie van zijn vader aan te tonen; hetgeen des te meer klemt gelet op het maatschappelijk belang en aanzien van deze functie in verzoekers land van herkomst.

Verzoeker verklaarde daarenboven dat de verwanten van zijn vader in april 2011 een eerste maal naar hem kwamen, dat zij hem deden begrijpen dat hij zijn vader diende op te volgen en dat hij naar aanleiding hiervan de politie inlichtte (*ibid.*, p.12-13), doch hij legde omtrent de situering in de tijd van deze gebeurtenissen incoherente verklaringen af. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS omtrent het eerste bezoek van de verwanten van zijn vader immers aanvankelijk: "*De eerste keer in april, ik denk de zeventiende, niet helemaal zeker*" (*ibid.*, p.14). Later tijdens het gehoor beweerde verzoeker echter dat dit eerste bezoek ongeveer twee dagen voor zijn verjaardag zou hebben plaatsgevonden en dat hij ongeveer drie of vier dagen na zijn verjaardag de politie zou hebben ingelicht (*ibid.*, p.17). Aangezien verzoekers verjaardag plaatsvindt op vier april (administratief dossier, stuk 8, p.1; stuk 11: documenten), zou dit betekenen dat het eerste bezoek van de verwanten van zijn vader reeds plaatsvond op twee april en dat verzoeker reeds op zeven of acht april de politie inlichtte.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop hij door verwanten van zijn vader zou zijn meegenomen naar Batcham. Bij het CGVS verklaarde hij dat de verwanten van zijn vader een eerste maal langskwamen in april 2011 (hetzij ongeveer zes maanden na het overlijden van zijn vader), stelde hij dat deze hem bij dit bezoek te kennen gaven dat hij zijn vader moest opvolgen en drie maanden bedenktijd gaven en gaf hij aan dat ze hem in augustus 2011 (hetzij ongeveer tien maanden na het overlijden van zijn vader) meenamen naar het paleis van zijn vader (administratief dossier, stuk 4, p.12-13, 14, 16). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen in de vragenlijst. Niet alleen maakte hij in de vragenlijst nergens melding van een eerste bezoek waarbij aan hem te kennen zou zijn gegeven dat hij zijn vader moest opvolgen en bedenktijd werd geboden, doch tevens stelde hij omtrent het moment waarop hij na diens dood uiteindelijk werd meegenomen: "*7 maanden na zijn overlijden werd ik naar zijn paleis gebracht en werd me verteld dat ik zijn plaats moest nemen en heersen in Batcham*" (administratief dossier, stuk 8, p.2). Deze tegenstrijdigheid klemt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS niet in staat bleek om aan te geven wanneer in augustus hij precies zou zijn meegenomen (administratief dossier, stuk 4, p.14).

In dit kader kan tevens worden opgemerkt dat de door verzoeker bij het CGVS geschetste gang van zaken niet aannemelijk is. Gelet op het belang van de functie die zijn vader als lokale chief zou hebben uitgeoefend kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verwanten van zijn vader minder laks zouden omspringen met diens opvolging. Desalniettemin zouden zij verzoeker slechts zes maanden na

het overlijden van diens vader op de hoogte hebben gesteld van het feit dat hij deze diende op te volgen. Bovendien zouden zij hem, ondanks dat hij daarbij onmiddellijk te kennen gaf dat hij dit weigerde, vervolgens nogmaals drie maanden bedenktijd hebben gegeven (*ibid.*, p.12-13).

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij het CGVS beweerde dat hij, nadat hij in augustus werd meegenomen naar het paleis van zijn vader, in september zou zijn overbracht naar het paleis van de hoofdfon van Batcham, dat hij aldaar gedurende verscheidene maanden zou zijn opgesloten en dat hij tijdens deze opsluiting dermate ernstig zou zijn mishandeld dat hij uit zijn mond en oren bloedde en zijn hele lichaam opgezwollen was (*ibid.*, p.12-16) doch dat hij over dit alles in de vragenlijst met geen woord heeft gerept (administratief dossier, stuk 8). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij, indien deze feiten daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, dermate essentiële elementen in zijn relaas als de maandenlange opsluiting en zware mishandelingen in het paleis van de hoofdfon zou hebben vermeld in de vragenlijst. Deze ommissie klemt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS niet in staat bleek aan te geven op welke dag in september hij naar het paleis van de hoofdfon zou zijn overgebracht (administratief dossier, stuk 4, p.15).

Verzoeker legde bovendien vage en foutieve verklaringen af inzake de hoofdfon in wiens paleis hij gedurende verscheidene maanden beweert te zijn opgesloten. Gevraagd naar de volledige naam van deze persoon, stelde verzoeker immers deze niet te kennen en gaf hij aan: "*Nee, ik weet enkel dat het Sonkwa is*". Ook de politieke voorkeur van deze persoon bleek hij niet te kennen (administratief dossier, stuk 4, p.23). Bovendien bleek verzoeker niet te weten dat deze hoofdfon reeds sedert december 2007 is overleden doch beweerde hij dat deze nog steeds de hoofdfon was toen hij in diens paleis werd opgesloten, alsmede dat deze ten tijde van zijn gehoor bij het CGVS nog steeds de hoofdfon was (*ibid.*, p.16, 23), hetgeen manifest in strijd is met de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12). De gekunstelde *post factum* bewering dat de inwoners van Batcham, ondanks dat deze fon reeds jaren geleden overleed, hierover nog steeds spraken als zijnde hun hoofdfon, kan hierbij niet worden aangenomen. Verzoeker alludeerde bij het CGVS nergens op het overlijden van deze persoon. Bovendien gaf hij in duidelijke, niet mis te verstane bewoordingen aan dat deze persoon nog steeds fon was zowel wanneer hij in diens paleis werd opgesloten als ten tijde van het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Daar hij beweerde gedurende vier maanden in het paleis van Sonkwa te zijn opgesloten kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van het overlijden van deze persoon.

Nog daargelaten de vraag of verzoekers verklaringen omtrent zijn ontsnapping uit het paleis van de hoofdfon al dan niet incoherent zijn, dient te worden vastgesteld dat hij, in tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, dienaangaande uiterst vage verklaringen aflegde. Zo bleek hij niet te weten hoe zijn moeder precies in contact kwam met de bewaker die hem hielp ontsnappen noch op welke wijze zij communiceerden. Waarom deze bewaker hem hielp wist hij evenmin. Of en welke deal deze bewaker maakte met zijn moeder kon hij ook niet aangeven. Gevraagd wie deze bewaker was, moest verzoeker andermaal het antwoord schuldig blijven (administratief dossier, stuk 4, p.16-17). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich, ondanks dat hij moe was, over dergelijke zaken zou hebben geïnformeerd wanneer hij, samen met zijn moeder en zijn oom, per bus van Mbouda naar Douala reisde (*ibid.*, p.17). Voorts is het niet geloofwaardig dat zijn moeder en zijn oom hem tijdens deze busrit zelfs niet zouden hebben meegedeeld dat hij nagenoeg onmiddellijk het land zou verlaten en dat hij dit zelfs tot op de luchthaven niet zou hebben geweten (*ibid.*, p.17).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar hij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren hoeveel zijn moeder voor zijn reis zou hebben betaald, kon hij de naam niet geven van de smokkelaar die hem zou hebben geholpen bij zijn reis en wist hij niet welke gegevens waren opgenomen in het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt (administratief dossier, stuk 4, p.10-11; stuk 9, verklaring, nr.34). Het voorgaande vormt een bijkomende negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Bijgevolg is zijn toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig.

De neergelegde documenten, meer bepaald de kopieën van een identiteitskaart, een geboortecertificaat en een diploma (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 11: documenten), bevatten slechts een aantal gegevens betreffende verzoekers identiteit en opleiding. Zij bevatten geen gegevens die de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS